

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Timofti Vladimir, Alerguș Constantin

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard, de către inculpatul Verstiuc Eduard și de către inculpatul Stanțieru Veaceslav, prin care solicită casarea sentinței Judecătorei Drochia (sediul Glodeni) din 27 aprilie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 decembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe

Verstiuc Eduard XXX, născut la XXXX, originar din XXX, domiciliat în r-l XXX.

Stanțieru Veaceslav XXX, născut la XXX originar și domiciliat în XXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 22.04.2015- 27.04.2017 (prima instanță);
2. 24.05.2017 – 13.12.2017 (instanța de apel);
3. 26.02.2018 – 16.05.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursurilor ordinare în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Drochia (sediul Glodeni) din 27 aprilie 2017, inculpații Verstiuc Eduard și Stanțieru Veaceslav au fost recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, fiindu-le aplicată pedeapsă sub formă de închisoare:

- lui Verstiuc Eduard pe un termen de 12 ani 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis;

- lui Stanțieru Veaceslav pe un termen de 12 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis;

Acțiunea civilă înaintată de către succesorul părții vătămate Vristiuc Ion s-a admis în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Corpurile delictive, anexate la materialele cauzei penale, suporturile electronice de păstrat în continuare la dosar, iar obiectele de lemn de nimic, la intrarea sentinței în vigoare.

Prin sentința dată a fost condamnat și Cernocanu Eugeniu în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, în privința căruia sentința nu a fost contestată cu recurs ordinar.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Verstiuc Eduard la data de 30 decembrie 2013, aproximativ la ora 19⁰⁰, împreună și de comun acord cu Cernocanu Eugeniu și Stanțieru Veaceslav, cu scop de răzbunare fiind în stare de ebrietate alcoolică, s-au deplasat la domiciliul lui Vristiuc Iurii amplasat în XXX, pentru a-l maltrata. Aflându-se la domiciliul lui Vristiuc Iurii, Verstiuc Eduard i-a reproșat părții vătămate denunțul său la poliție pe cauza penală 2013090157 pe faptul omorului lui Vristiuc Vasile, după care dându-și seama că victima este invalid, fără un picior, neavând posibilitatea reală de a se apăra, Cernocanu Eugeniu prin înțelegere prealabilă cu Verstiuc Eduard și Stanțieru Veaceslav i-a aplicat lui Vristiuc Iurii multiple lovituri cu pumnul în regiunea capului și a corpului, iar Stanțieru Veaceslav i-a aplicat victimei multiple lovituri cu pumnul și cu piciorul în regiunea capului și a corpului, după care Verstiuc Eduard i-a mai aplicat multiple lovituri în regiunea capului cu o bucată de lemn, ca urmare a loviturilor primite partea vătămată s-a ales cu vătămări corporale grave periculoase pentru viață, care au stat la baza survenirii și sunt în legătură cauzală cu decesul.

Astfel, prima instanță a încadrat acțiunile inculpaților conform prevederilor:

- art. 151 alin. (4) Cod penal cu indicii calificativi „*vătămarea intenționată gravă a integrității corporale săvârșită de mai multe persoane care au provocat decesul victimei*”.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către:

2.1 Avocatul Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard, prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie dispusă achitarea lui Verstiuc Eduard de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat, argumentând prin faptul că:

- prima instanță a depășit limitele învinuirii și nu a judecat cauza în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, astfel conform rechizitoriului inculpatul Verstiuc Eduard este acuzat că în comun acord cu Cernocanu Eugeniu și Stanțieru Veaceslav au mers la domiciliul lui Vristiuc Iurii pentru a-l maltrata, prima instanță motivându-și sentința prin aceea că inculpații au săvârșit infracțiunea în scop de răzbunare, împrejurări ce nu se regăsesc în actul de învinuire. Atestă faptul că prima instanță în cadrul judecării cauzei potrivit regulilor generale nu a soluționat aspecte de fapt și de drept ale învinuirii înaintate inculpatului în condițiile legii;

- prima instanță nu a stabilit ordinea de aplicare a loviturilor părții vătămate Vristiuc Iurii și nu s-a elucidat care au fost loviturile decisive care au dus la decesul

acesteia, totodată instanța nu a înlăturat contradicțiile dintre declarațiile inculpaților Cernocanu Eugeniu și Stanțieru Veaceslav care au avut o atitudine nesinceră astfel aceștia în cadrul urmăririi penale și-au recunoscut vina, iar ulterior în cadrul ședinței de judecată nu au recunoscut vina în detrimentul inculpatului Verstiuc Eduard care pe parcursul urmăririi penale cât și la judecarea cauzei a dat declarații consecvente și care coroborează cu alte probe din dosar;

- prima instanță a reprodus în sentință declarațiile martorului Vristiuc Marina, însă nu a evaluat prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, dacă aceste declarații sunt plauzibile, or acesta discutând direct cu partea vătămată a declarat că după ce a plecat salvarea, Vristiuc Iurii puțin și-a revenit și-a spus că a fost bătut de către Beșliu Andrei;

- concluzia primei instanțe, precum că: „ *acționând în acest sens prin participare complexă infracțiunea fiind comisă în coautorat, inculpații manifestând o imprudență față de urmărire survenite, deși în împrejurările de fapt a cauzei putea și trebuia să-și dea seama de survenirea lor*” este lipsită de o motivare finisată și legală, neindicându-se dacă intenția făptuitorului a fost îndreptată numai spre cauzarea vătămarilor grave și dacă decesul victimei a survenit din imprudență;

- de către prima instanță au fost indicate probele administrate pe caz, însă acestea nu au fost apreciate separat fiecare probă, inclusiv declarațiile inculpatului Verstiuc Eduard, a părții vătămate, a martorilor Vristiuc Mariana, Cristiuc Ion, Albot Raisa, Gonța Emilian, precum și a probelor scrise din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor. La fel instanța nu a indicat motivele pentru care a respins probele apărării, inclusiv declarațiile martorilor Vristiuc Mariana, Albot Raisa, Gonța Emilian, precum și faptul că prima instanță nu a stabilit dacă în acțiunile lui Verstiuc Eduard persistă latura subiectivă a infracțiunii imputată, or din concluziile instanței infracțiunea a fost săvârșită din imprudență și nicidecum din intenție;

- prima instanță nu a înlăturat divergențele dintre rapoartele de expertiză și declarațiile martorului Solovei Mihail astfel conform raportului de expertiză nr. 1 din 06 ianuarie 2014 s-a stabilit că partea vătămată Vristiuc Iurii conform diagnosticului avea „ *fractură înfundată-veche a osului parietal pe stânga. Plăgi confuzionale. Distrofie renală. Emfizem pulmonar cu extrem focar*” iar potrivit concluziilor aceluiași raport se indică în mod prezumtiv „ *leziunile corporale depistate pe cadavru puteau fi produse prin lovire... posibil în timpul și circumstanțele indicate*”, o asemenea concluzie a expertului după părerea apelantului este una contradictorie și întemeiată pe presupuneri. În plus raportul de expertiză nr. 291 din 28 noiembrie 2016 atestă că „ *cu astfel de leziuni corporale Vristiuc Iurii putea să efectueze mișcări active, inclusiv să se alimenteze și să servească băuturi alcoolice*”. Totodată în raportul de expertiză fiind constatat și faptul că „ *leziunile corporale depistate la partea vătămată aveau o vechime aproximativ de 3-4 zile înainte de deces*” iar potrivit certificatului de deces nr.1 din 06 ianuarie 2014 se atestă că loviturile care au cauzat decesul nu puteau fi aplicate

nicidecum pe 30 decembrie 2013 și pe 02 ianuarie 2014, astfel mărturiile depuse de Vristiuc Mariana sunt plauzibile și se corelează cu spusele părții vătămate Vristiuc Iurii;

- declarațiile date de către Cernocanu Eugeniu și Stanțieru Veaceslav nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, întrucât acestea au contradicții esențiale, iar aceștia mereu și-au schimbat declarațiile. Totodată declarațiile inculpatului Verstiuc Eduard au fost coerente și consecvente pe tot parcursul urmăririi penale, cât și a judecării cauzei în fond, care se confirmă prin probele colectate de organul de urmărire penală, declarațiile martorilor, inclusiv a inculpaților care au declarat că Vristiuc Iurii a recunoscut că Verstiuc Eduard nu l-a omorât pe fratele său Vasile. Deși prima instanță a reținut în sentință, că vinovăția inculpaților este integral dovedită prin declarațiile succesivului legal al părții vătămate, a martorilor, însă nici unul din martorii acuzării nu au indicat direct la Verstiuc Eduard că acesta a aplicat careva lovituri părții vătămate Vristiuc Iurii. Cât privește declarațiile martorului Solovei Mihail, acestea sunt în contradicție cu raportul de expertiză nr. 291 din 28 noiembrie 2016, diminuându-i astfel credibilitatea;

- organul de urmărire penală nu a numit o expertiză biologică care ar avea ca scop administrarea probelor privind stabilirea modalității de formare a urmelor de pete de culoare roșie cafeniu (presupus sânge) indicate în procesul-verbal de cercetare la fața locului, ne fiind dispusă nici expertiza dactiloscopică pentru stabilirea amprentelor de pe bucățile de lemn aflate în casă;

- de către prima instanță nu a fost soluționat un aspect important și anume legătura causală dintre refuzul de internare și decesul victimei.

2.2 Inculpatul Verstiuc Eduard, prin care a solicitat casarea sentinței, cu dispunerea achitării în temeiul art. 390 alin. (1) pct. (2) Cod de procedură penală, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, în motivarea apelului a invocat că:

- la adoptarea sentinței probele nu au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală;

- prima instanță a depășit limitele de învinuire, contrar prevederilor art. 325 Cod de procedură penală, constatând în decizia adoptată că „...*Verstiuc Eduard prin instigare, i-a provocat și determinat pe Cernocanu Eugeniu și Stanțieru Veaceslav la maltratarea lui Virstiuc Iurii*”, fapt ce nu a fost încriminat de către organul de urmărire penală;

- de către prima instanță au fost încălcate prevederile art.7-8 Cod de procedură penală, interpretând toate dubiile în defavoarea inculpatului restrângând posibilitatea apărării de a demonstra nevinovăția sa;

- prin hotărârea primei instanțe nu au fost înlăturate încălcările sesizate de apărare și a extins viciile sentinței, punând în pericol realizarea drepturilor fundamentale garantate de art. 6 și 13 ale Convenției, prin motivarea insuficientă (Hotărârea CEDO în cauza *Suominen vs Finlanda*), ignorarea probelor cheie (Hotărârea CEDO *Giuran vs România*).

2.3 Inculpatul Stanțieru Veaceslav, prin care a solicitat recalificarea acțiunilor sale din prevederile art. 151 alin.(4) Cod penal în cele ale art. 287 Cod penal, argumentând prin faptul că acțiunile sale nu au fost îndreptate la vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, specificând faptul că nu neagă faptul că i-a aplicat părții vătămate câteva lovituri, însă nu atât de tare ca să-i cauzeze prejudicii grave sănătății.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 decembrie 2017, apelul declarat de către inculpatul Stanțieru Veaceslav a fost respins ca depus peste termen, iar apelurile declarate de către avocatul Doroftei Roman în numele lui Verstiuc Eduard și a inculpatului Verstiuc Eduard au fost respinse ca nefondate și menținută sentința fără modificări. Totodată s-a dispus și încasarea de la Verstiuc Eduard în beneficiul Centrului de Medicină Legală pe lângă Ministerul Sănătății al Republicii Moldova costul efectuării raportului de expertiză judiciară nr. 220 din 23 august 2017 în sumă de 7680lei.

3.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că inculpatul Stanțieru Veaceslav a depus apelul la data de 07 noiembrie 2017 când cauza penală a fost deja numită spre examinare în instanța de apel, adică a fost depusă peste mai mult de 6 luni de la pronunțarea sentinței, fapt ce se confirmă prin sigiliul poștal aplicat pe plic (f. d 110, Vol. III), parvenit la Curtea de Apel Bălți la data de 08 noiembrie 2017, fapt confirmat prin sigiliul aplicat (f. d 109, Vol. III). Instanța de apel a constatat că inculpatul în ședința de judecată a invocat drept motiv de depunerea peste termen a apelului, faptul că nu a știut cum să depună cererea de apel.

Instanța de apel, a reținut că acest temei nu poate fi considerat întemeiat, or condamnatul a fost prezent la ședința de judecată în care a fost pronunțată sentința, fiind asistat de un apărător, fiindu-i explicat modul și termenul de atac al sentinței, iar prin dovada de primire, contrasemnată de condamnat, se confirmă că acestuia i-a fost înmănată copia sentinței în care este indicat că sentința este cu drept de atac la Curtea de Apel Bălți în termen de 15 zile. Astfel, instanța de apel a reținut că apelul a fost depus de către inculpatul Stanțieru Veaceslav fără motive întemeiate, peste termenul de 15 zile prevăzut de art. 402 Cod de procedură penală, fapt ce a dus la respingerea lui ca depus peste termen.

Referitor la apelul declarat de către avocatul Doroftei Roman în numele lui Verstiuc Eduard cât și a apelului declarat de Verstiuc Eduard, instanța de apel a reținut că la examinarea cauzei s-a dat eficiență prevederilor art. 93-101, 26-27 Cod de procedură penală, instanța a cercetat cauza multiaspectual, a dat apreciere probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludentei, coroborării lor în baza probelor acumulate just a reținut starea de fapt și de drept pe cauză, corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpaților.

La demersul părții apărării, de către instanța de apel a fost reluată cercetarea judecătorească în scopul audierii suplimentare a martorului Vristiuc Mariana și

cercetarea suplimentară a probelor administrate conform regulilor generale prevăzute pentru prima instanță. Fiind cercetate următoarele probe:

- declarațiile martorului Vristiuc Mariana care au fost date în ședința instanței de apel și care a susținut declarațiile date în cadrul examinării cauzei în prima instanță;

- declarațiile inculpaților Verstiuc Eduard, Cernocanu Eugeniu, Stanțieru Veaceslav care au fost date în prima instanță și cercetate în instanța de apel;

- declarațiile succesoriului părții vătămate Vristiuc Ion date în prima instanță și cercetate în instanța de apel;

- declarațiile martorilor Mutelică Gabriela, Bețișor Ion, Albot Raisa, Gonța Emilian, Solovei Mihail, care au fost date în primă instanță și cercetate în instanța de apel;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de 03 ianuarie 2014 (f.d. 7-8, Vol. I);

- ordonanță de ridicare din 10 ianuarie 2014 și procesul-verbal de ridicare din 10 ianuarie 2014, din care urmează că de la Verstiuc Eduard a fost ridicat telefonul mobil de model NOKIA (f.d. 73-74, Vol. I);

- ordonanța de recunoaștere și de anexarea a corpului delict din data de 10 ianuarie 2014 (f.d. 75, Vol. I);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 1 din 03 aprilie 2014 potrivit căruia la examinarea medico-legală a cadavrului au fost depistate leziuni care corespund categoriei vătămarilor grave, care au dus la decesul victimei (f.d. 128-120, Vol. I);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 291 din 28 noiembrie 2016 (f.d. 3-7, Vol. III);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 220 din 23 august 2017 (f.d. 113-115, Vol. III).

În urma cercetării judecătorești efectuate în cadrul examinării în instanța de apel, s-a ajuns la concluzia că este neîntemeiată cerința inculpatului Verstiuc Eduard și avocatului acestuia privind achitarea lui din motiv că nu el a săvârșit infracțiunea încriminată, precum și a cerințelor inculpaților Stanțieru Veaceslav și Cernocanu Eugeniu din ultimul cuvânt, în care la fel au solicitat achitarea lor.

Instanța de apel a respins argumentele apelanților privind lipsa în acțiunile lui Verstiuc Eduard a laturii subiective a infracțiunii încriminate, menționând că din cumulul de probe acumulate și anexate la materialele cauzei incontestabil reiese prezența în acțiunile tuturor inculpaților a elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv latura subiectivă. Mai indică instanța de apel că prin probele administrate și cercetare în instanța de apel s-a confirmat că inculpații intenționat au aplicat diverse lovituri părții vătămate în diferite părți ale corpului, astfel instanța de apel a considerat că în cazul dat inculpații au acționat intenționat, au aplicat multiple lovituri din motiv de răzbunare cu scopul de a cauza leziuni corporale grave, ținând cont de circumstanțele în care au fost aplicate loviturile părții vătămate, acțiuni conștient întreprinse de

inculpați, i-au cauzat părții vătămăți vătămări corporale grave, aflate în legătură cauzală cu survenirea morții.

Din punct de vedere a laturii obiective, instanța de apel a reținut că fapta infracțională a inculpaților cuprinde cauzarea intenționată a vătămărilor grave a integrității corporale sau a sănătății prin aplicarea multiplelor lovituri peste corp și cap, inclusiv cu o bătă de lemn, acțiuni care la rândul său au implicat producerea unor urmări prejudiciabile și mai grave - decesul victimei. Orientarea principală a faptei inculpaților a format-o vătămarea integrității corporale a victimei, iar decesul acesteia a reprezentat consecințele firești ale faptei, însă nedorite și neadmise de inculpați. Latura subiectivă a acțiunilor inculpaților fiind caracterizată prin intenția directă față de urmările prejudiciabile primare și prin imprudență față de urmările prejudiciabile secundare.

Instanța de apel a respins argumentele apelanților precum că partea vătămată i-a relatat martorului Vristiuc Mariana că a fost bătut de Beșliu Andrei, or în ședința instanței de apel la demersul părții apărării a fost audiată martorului Vristiuc Mariana care și-a susținut declarațiile date în primă instanță, din care reiese că după ce a plecat salvarea, Vristiuc Iurii puțin și-a revenit și i-a spus că a fost bătut de către Beșliu Andrei. Această versiune fiind combătută prin declarațiile martorului Beșliu Andrei date în primă instanță, care a declarat că pe data de 31 decembrie 2013 împreună cu Boboc Vadim o zi întreagă a fost la lucru în pădure, s-a întors acasă la Boboc Vadim pe la ora 17:00, iar la 22:00 cu toții s-au culcat. A doua zi a petrecut-o cu familia Boboc acasă, iar la 02 ianuarie 2014 a plecat la lucru. Astfel martorul la data comiterii infracțiunii nu a fost în casa părții- vătămăte.

Instanța de apel a concluzionat faptul că partea vătămată Vristiuc Iurii a fost bătut de inculpați fapt confirmat și prin procesul - verbal de examinare a obiectul din 27 ianuarie 2014, prin care se atestă că obiectul de examinare este înregistrarea audio ridicată de la Verstiuc Eduard unde ascultând înregistrarea audio, Verstiuc Eduard a declarat că pe acest suport se aud glasurile lui Verstiuc Eduard - înregistrarea de la 10.44 min, până la 10.47 min, lui Cernocanu Eugeniu de la 0.25 min-0.45 min și 7.00 min.-7.25min, unde se înțelege cum acesta îl bate pe Vristiuc Iurii, a lui Stanțieru Veaceslav de la 1.00 min-1.04 min. și a lui Vristiuc Iurii de la 3.29 min.-3.38 min. Înregistrarea dată, care a fost ridicată din telefonul mobil al inculpatului Verstiuc Eduard, confirmă că inculpații au fost la 30 decembrie 2013 la fața locului și i-au aplicat lovituri părții-vătămăte. Inculpații recunoscând faptul că în timpul înregistrării erau prezenți în odaia părții vătămăte, iar din înregistrare reiese cu certitudine că inculpații îi aplicau părții vătămăte multiple lovituri peste corp și cap.

Instanța de apel a considerat nefondate argumentele apărării precum că primul raport de expertiză conține concluzii neclare și nefondate. Expertizele ulterioare efectuate în comisie au fost dispuse la demersurile părții apărării, iar aceste concluzii doar au confirmat și au completat concluziile primului raport de expertiză. Mai mult, prin raportul de expertiză nr. 220 din 23 august 2017, dispus de instanța de apel s-a dat

răspuns complet și desfășurat la întrebările puse de partea apărării, în limita competenței experților, fiind în final înlăturate dubiile părții apărării privitor la preținsele divergențe existente în raportul de expertiză medico-legală nr. 1 din 03 aprilie 2014 și raportul de expertiză nr. 291 din 28 noiembrie 2016.

De către instanța de apel s-a concluzionat faptul că prima instanță corect a reținut că prin cumulul de probe prezentate de partea acuzării se atestă, că toți trei inculpați i-au aplicat victimei lovituri, preponderent în regiunea capului, iar potrivit raportului de expertiză medico-legal nr. 1 din 03 aprilie 2014 și a raportului de expertiză medico – legală în comisie nr. 291 din 28 noiembrie 2016, decesul victimei a survenit ca rezultatul traumei cranio - cerebrale închise, manifestată prin leziunile corporale menționate în raport, care se referă la categoria leziunilor corporale grave, periculoase pentru viață, între aceste leziuni și survenirea decesului existând legătură cauzală directă. Mai mult, prima instanță a constatat intenția criminală unică și de comun acord a inculpaților de a se răfui cu victima, în circumstanțele invocate supra, ceea ce în final denotă caracterul intenționat al acțiunilor întreprinse în comun de toți trei inculpați. Refuzul victimei de a se spitaliza nu dezvinovățește inculpații.

Ca urmare instanța de apel a respins alegațiile apelanților privind depășirea de către prima instanță a limitelor învinuirii formulate în rechizitoriu, or concluziile făcute de instanță în sentința adoptată nu constituie o depășire a limitelor învinuirii, deoarece acestea au fost bazate pe probele cercetate și a declarațiilor inculpaților, mai mult instanța de apel a respins și argumentul apelanților precum că de către prima instanță a fost concluzionat faptul că infracțiunea a fost comisă prin participatie complexă, astfel prima instanță nu a depășit limitele învinuirii, deoarece nu le-a imputat inculpaților art. 45 Cod penal, reieșind din faptul că în rechizitoriu cât și în sentință s-a reținut că infracțiunea a fost comisă de inculpați împreună de comun acord, ceea ce se echivalează cu săvârșirea infracțiunii în coautorat.

Neînțelegem a considerat instanța de apel și argumentul apelanților precum că învinuirea adusă inculpaților nu este corectă, or prin actul de învinuire și concluzia primei instanțe sunt indicate și consecutiv reținute toate elementele necesare și obligatorii a infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, cu atât mai mult că cele reținute de prima instanță nu îi dezvinovățesc pe inculpați, nu influențează încadrarea juridică a faptei și nici nu agravează în vreun mod situația inculpaților.

Referitor la lipsa expertizei biologice care ar stabili modalitățile de formare a urmelor de pete presupus de sânge indicate în procesul - verbal de cercetare la fața locului, instanța de apel a specificat faptul că partea apărării nu a solicitat în cadrul procesului penal efectuarea unei asemenea expertize, probele indicate supra confirmă în afara oricărui dubiu vinovăția inculpaților, cu atât mai mult că modalitatea de formare a urmelor nu ar fi posibil de stabilit printr-un raport de expertiză.

Instanța de apel a concluzionat că de către prima instanță corect a fost statuat că probele cercetate confirmă în afara oricărui dubiu rezonabil că inculpații Verstiuc

Eduard, Stanțieru Veaceslav și Cernocanu Eugeniu au aplicat părții vătămate Vristiuc Iurii lovituri în urma cărora ultimul a decedat. Argumentarea făcută de instanță corespunde circumstanțelor cauzei și nu sunt temeuri de a interveni în soluția adoptată pe cauză.

Instanța de apel a conchis că la stabilirea pedepsei inculpaților, prima instanță s-a condus de prevederile art. 61 Cod penal, la fel și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. art. 7 și 75 Cod penal. Astfel, s-a atestat că pedeapsa stabilită inculpaților Verstiuc Eduard, Stanțieru Veaceslav și Cernocanu Eugeniu a fost numită în limitele sancțiunii prevăzute la articolul corespunzător din Codul penal, și care este adecvată celor comise, care se racordă la toate circumstanțele stabilite, la personalitatea inculpaților, care anterior au fost în conflict cu legea penală, precum și la consecințele grave și irecuperabile survenite ca rezultat al comiterii de către aceștia a infracțiunii pentru care au fost condamnați, și care își va atinge scopurile puse de pedeapsa penală.

Instanța de apel specificând că, prima instanță întemeiat și legal a concluzionat, că corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă numai fiind izolați de societate, stabilindu-le pedeapsă sub formă de închisoare, pedeapsa dată va corecta inculpații și va asigura scopurile pedepsei.

3.2 La data de 15 ianuarie 2018 de către instanța de apel, a fost emisă încheierea cu privire la înlăturarea omisiunii vădite admise la adoptarea deciziei din data de 13 decembrie 2017, prin care s-a dispus indicarea în dispozitivul hotărârii a sintagmei „*a încasa de la inculpatul Verstiuc Eduard în beneficiul Centrului de medicină Legală de pe lângă Ministerul Sănătății al Republicii Moldova costul efectuării raportului de expertiză judiciară nr. 220 din 23.08.2017 în sumă de 7680 lei*”.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către:

4.1 Avocatul Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard, indicând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei instanței de apel și a dispune rejudecarea cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată, la data de 05 februarie 2018 avocatul a depus și un supliment la recursul ordinar, totodată depunând și recurs împotriva încheierii din data de 15 ianuarie 2018 emisă de instanța de apel, invocând faptul că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate, aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază concluzia, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- instanța de apel nu s-a expus asupra faptului că prima instanță a depășit limitele învinuirii formulate și nu a judecat cauza în raport cu circumstanțele de fapt invocate în rechizitoriu sfidând dispozițiile art. 325 Cod de procedură penală, și anume în rechizitoriu fiind indicat că inculpații s-au deplasat la domiciliul părții –vătămate pentru a-l maltrata, iar instanța motivează în sentință că inculpații au comis infracțiunea prin

înțelegere prealabilă și cu scop de răzbunare, împrejurări neregăsite în actul de învinuire;

- instanța de apel nu a stabilit ordinea aplicărilor loviturilor părții vătămate, nu s-a elucidat care au fost loviturile decisive care au dus la decesul acestuia, cine a aplicat loviturile;

- instanța de apel doar a trecut probele administrate pe caz, însă nu a apreciat fiecare probă separat, inclusiv declarațiile inculpatului Verstiuc Eduard, a părții vătămate, a martorilor Vristiuc Mariana, Vristiuc Ion, Albot Raisa, Gonța Emilian și probele scrise din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor;

- instanța de apel în decizia sa nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul avocatului în susținerea cerințelor privind casarea hotărârii primei instanțe cum ar fi stabilirea ordinii aplicării loviturilor părții vătămate, care au fost loviturile decisive care au dus la decesul acestuia, cine concret a aplicat loviturile. Aceasta fiind lipsită de motivare;

- nu a indicat motivele pentru care a respins probele apărării, inclusiv cele menționate la lit. (a) declarațiile lui Vristiuc Mariana, Albot Raisa, Gonța Emilian;

- nu a înlăturat divergențele dintre rapoartele de expertiză și a declarațiilor martorului Solovei Mihail;

- lipsa motivării argumentate ale declarațiilor martorului Verstiuc Mariana și succesorului părții vătămate, or aceștia discutând direct cu victima acesta i-a relatat că a fost bătut de Beșliu Andrei, aceste mărturii ale acuzării se exclud reciproc cu învinuirea adusă;

- instanța de apel a neglijat motivele apărării prin care se remarcă că organul de urmărire penală nu a determinat formalitățile pentru stabilirea modalității de formare a urmelor de pete de culoare roșie cafeniu (presupus sânge) indicate în procesul verbal de cercetare la fața locului, totodată neglijând alegația că organul de urmărire penală nu a dispus efectuarea unei expertize dactiloscopice și ridicarea mostrelor de pe lemnul ridicat de la fața locului pentru stabilirea amprentelor de pe bucățile de lemn;

- nu s-a constatat existența laturii obiective a infracțiunii în acțiunile lui Verstiuc Eduard;

- a fost subevaluat principiul de bază a legii penale prevăzut la art. 7 alin. (1) Cod penal, al individualizării răspunderii penale și al pedepsei penale, pedeapsa fiind individualizată contrar art. 61-75 Cod penal și s-a conchis pripit și neargumentat asupra cuantumului pedepsei cu închisoarea;

- între declarațiile martorilor și a inculpaților sunt contradicții esențiale, care pe parcursul ședințelor nu au fost înlăturate;

- au fost examinate selectiv probele din dosar, nefăcându-se referire la toate probele din dosar care au fost cercetate, fiind apreciate tendențios;

- instanța de apel nu a motivat nici alegația privind individualizarea greșită a pedepselor stabilite inculpatului Verstiuc Eduard, expunându-se prin formulări de ordin general;

- nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel și anume la contradicțiile și divergențele esențiale între declarațiile martorilor care pe parcursul ședințelor de judecată nu au fost înlăturate;

- nu au fost analizate și apreciate probele scrise prezentate, inclusiv procesele-verbale de audiere, procesele verbale de confruntare;

- instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată contrar prevederilor art. 414 Cod de procedură penală;

- opinia instanței de apel este una laconică, pe când în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, aceasta urma să cerceteze amănunțit fiecare probă;

- instanța de apel a omis argumentarea referitor la divergențele dintre rapoartele de expertiză, or conform concluziei medicului legist „ leziunile corporale depistate puteau fi produse, posibil în timpul și circumstanțele indicate în ordonată”, în acest caz existând careva presupuneri;

- instanța de apel nu era în drept să invoce din oficiu circumstanțe și probe care ar defavoriza situația inculpatului, urmând aceste aspecte să fie puse în discuție în condițiile de oralitate nemijlocirii și contradictorialității la etapa cercetării judecătorești cu respectarea drepturilor părților în această fază procesuală;

- nefiind clar de ce instanța de apel a dispus încasarea de la inculpatul Verstiuc Eduard atâta timp cât potrivit deciziei au mai fost condamnați Cernocanu și Stanțieru, or corespunzător dispozițiilor art. 229 alin.(4) Cod de procedură penală „ *în cazul condamnării câtorva persoane în aceeași cauză cheltuielile judiciare se repartizează în dependență de vinovăția, gradul de răspundere și situația materială a flecării din ele*”;

- instanța de apel incorect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare doar de la inculpat Verstiuc Eduard, ignorând prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), art. 277 alin. (1) și alin. (3), art. 143 alin. (1) pct. 1), 2), 6) alin. (2) Cod de procedură penală, care prescriu în mod expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, gradul de gravitate și caracterul vătămarilor integrității corporale, altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul, iar plata acestor expertize judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat. Legea penală cât și jurisprudența națională prevede clar și expres că plata pentru expertizele judiciare menționate se face în contul mijloacelor bugetului de stat.

4.2 Inculpatul Verstiuc Eduard, care indicând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel și a dispune rejudecarea cauzei în alt complet la Curtea de Apel Bălți, invocând că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate, aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază concluzia, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- instanța de apel a enumerat depozițiile martorilor audiați în ședința de judecată a primei instanțe, fără a da o apreciere acestora;

- nu s-a dat o apreciere corespunzătoare declarațiilor martorilor Virstiuc Mariana și ale succesorilor părții vătămate;

- declarațiile martorilor urmau a fi apreciate critic deoarece ei în cadrul urmăririi penale și în cadrul ședinței de judecată au depus mărturii din spusele și auzitele altor persoane;

- nu s-a arătat din care considerente s-au acceptat probele acuzării și s-au respins probele apărării;

- instanța de apel a încălcat prevederile art. 7-8 Cod de procedură penală, și a interpretat toate dubiile în defavoarea inculpatului.

4.3 Inculpatul Stanțieru Veaceslav, neinvocând careva temeiuri prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat anularea sentinței emise de primă instanță și a deciziei instanței de apel, invocând faptul că învinuirea adusă, s-a bazat pe presupuneri, la examinarea cauzei în primă instanță și în instanța de apel i s-a încălcat dreptul la apărare, instanța a dat dovadă de imparțialitate.

5. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursurilor, pledând pentru inadmisibilitatea recursului declarat de către avocatul Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard și a inculpatului Verstiuc Eduard, ca fiind vădit neîntemeiat, iar recursul declarat de către inculpatul Stanțieru Veaceslav urmând a fi respins ca inadmisibil, dat fiind faptul că nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut prevăzute de art. 430 Cod de procedură penală. Drept motive invocând faptul că:

- instanța, în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat, s-a pronunțat și apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, s-a pronunțat și a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor;

- cu referire la recursul inculpatului Stanțieru Veaceslav, a reținut faptul că, fără a invoca temeiurile pentru declarare a recursului, expres prevăzute în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, recurentul și-a exprimat dezacordul cu soluția adoptată pe caz de către instanța de apel, solicitând anularea deciziei de condamnare, deoarece el, nu poartă nici o vină față de cauzarea leziunilor corporale. Din conținutul cererii de recurs rezultă că aceasta nu conține datele specificate în art. 430 alin. (1) Cod de procedură

penală și recurentul nu a argumentat ilegalitățile hotărârii atacate, nu a invocat în ce constă problema de drept de importanță generală abordată pe cauză.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, recursul avocatului Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard și recursul declarat de către inculpatul Verstiuc Eduard ca fiind vădit neîntemeiate, iar recursul inculpatului Stanțieru Veaceslav nu îndeplinește cerințele de conținut, din următoarele considerente.

În speță se constată că recurenții s-au conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și au declarat recursurile ordinare în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut, prevăzute în art. 429 și 430 Cod de procedură penală sau recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

7.1 Cu referire la recursurile ordinare declarate de către avocatul Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard și de către inculpatul Verstiuc Eduard:

La caz, Colegiul penal reține că recurenții indică ca temei pentru declararea recursurilor ordinare, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele-temeiurile de recurs invocate de recurenți nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs indicat de recurenți, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că „*nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în ea, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fiind admisă o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*”, Colegiul penal în urma cercetării materialelor cauzei constată că acesta nu și-a găsit confirmarea, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, și prin hotărârea adoptată s-a

pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelurile declarate, precum și asupra motivelor de fapt și de drept, care au dus la menținerea sentinței primei instanțe. Prin urmare în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Deși recurenții invocă ca temei prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, din conținutul recursurilor ordinare declarate, Colegiul penal constată că, de către recurenți nu se argumentează ilegalitatea hotărârii judecătorești din punct de vedere al erorii de drept comise la judecarea cauzei în apel, dar se face referire la procedura de apreciere a probelor și dezacordul cu modalitatea de apreciere a acestora înfăptuită de către instanța de apel, invocându-se că acestea dovedesc faptul că, în acțiunile inculpatului Verstiuc Eduard nu sunt prezente elementele componente de infracțiune incriminate.

Din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, la examinarea cauzei a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu, au confirmat vinovăția inculpatului Verstiuc Eduard în săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 151 alin. (4) Cod penal.

Referitor la alegațiile recurenților precum că instanța de apel, nu s-a expus asupra faptului că la examinarea cauzei în primă instanță aceasta a depășit limitele învinuirii formulate și nu a judecat cauza în raport cu circumstanțele de fapt invocate în rechizitoriu, sfidând dispozițiile art. 325 Cod de procedură penală, în rechizitoriu fiind indicat că „ *inculpații s-au deplasat la domiciliul părții vătămate pentru a-l maltrata* ”, iar prima instanță a motivat în sentința că inculpații au acționat „ *prin înțelegere prealabilă și cu scop de răzbunare* ” împrejurări neregăsite în actul de învinuire, Colegiul penal consideră că sunt nefondate, aceste argumente au format obiect de examinare în instanța de apel, care a constatat în decizia sa că, privitor la semnele secundare ale laturii subiective ale infracțiunii prevăzute la art. 151 alin. (4) Cod penal, motivele infracțiunii pot fi dintre cele mai variate: răzbunare, gelozie, invidie, ură, motive huliganice, astfel nici motivul infracțiunii nici scopul acesteia nu au relevanță la calificare, fapt ce se reține și de către instanța de recurs ordinar.

Neîntemeiat consideră instanța de recurs și argumentul recurenților precum că de către instanța de apel nu a fost stabilită ordinea aplicării loviturilor, nu au fost elucidate care lovituri au fost decisive care au dus la decesul părții vătămate, cine a aplicat aceste lovituri, prin urmare, în acest sens Colegiul penal remarcă că, instanța de apel dând o apreciere justă cumulului de probe anexat la dosar, a ajuns la concluzia că decesul victimei a survenit ca urmare a traumei cranio-cerebrale închise, manifestate prin leziunile corporale menționate în raport, ce se referă la categoria leziunilor corporale grave și periculoase pentru viață, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico – legală nr. 1 din 03 aprilie 2014 și raportul de expertiză medico- legală nr. 291 din 28

noiembrie 2016, (f.d. 123-130 vol.I, 113-115 vol. III). Mai mult ca atât, în instanța de apel în cadrul examinării cauzei s-a constatat că inculpații au acționat de comun acord, cu scopul de a se răfui cu victima, fapt confirmat prin procesul – verbal de examinare a obiectului din data de 27 ianuarie 2014, cât și prin înregistrarea audio înscrisă pe suport CD-ul anexat la materialele cauzei, din care urmează că inculpații au aplicat multiple lovituri părții vătămate.

Colegiul penal apreciază, așa cum de altfel în mod corect a reținut și instanța de apel, că există raport de cauzalitate între aplicarea loviturilor de către inculpați, cauzarea vătămarilor corporale ce au dus la decesului victimei, astfel încât sunt întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii penale sub aspectul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal - *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, săvârșită de mai multe persoane, care au provocat decesul victimei.*

Referitor la alegațiile recurenților precum că, instanța de apel doar a trecut probele administrate pe caz, însă nu a apreciat fiecare probă separat, inclusiv declarațiile inculpatului Verstiuc Eduard, a părții vătămate, a martorilor Vristiuc Mariana, Vristiuc Ion, Albot Raisa, Gonța Emilian și probele scrise din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, instanța de recurs le consideră neîntemeiate, Or, instanța de apel s-a expus desfășurat asupra probelor în decizia contestată (f.d. 137-144, Vol. III), toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, apreciere pe care instanța de recurs o reține ca corectă.

La fel, instanța de recurs menționează faptul că recurenții își motivează solicitările prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele invocate de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, astfel că criticile formulate împotriva hotărârii judecătorești atacate nu sunt motivate în baza temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

În continuare, Colegiul penal ține să puncteze că nu poate fi reținut argumentul recurenților, referitor la faptul că de către instanța de apel nu au fost înlăturate contradicțiile esențiale între declarațiile martorilor și a inculpaților, prin urmare analizând conținutul deciziei contestate argumentul invocat de recurenți a format obiect de examinare în instanța de apel, astfel se conchide că corect instanța de apel nu a apreciat ca veridice declarațiile inculpaților, aceștia alegând o metodă de apărare, scopul final fiind de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă, poziția acestora fiind combătută prin procesul - verbal de confruntare dintre Verstiuc Eduard și Cernocanu Eugeniu din 18 februarie 2015, din care urmează că inculpatul Verstiuc Eduard i-a aplicat părții vătămate câteva lovituri cu o buturugă de lemn (f.d. 23-27,

Vol. II), procesul – verbal de confruntare dintre inculpatul Verstiuc Eduard și inculpatul Stanțieru Veaceslav din 27 februarie 2015, din care la fel urmează că inculpatul Verstiuc Eduard i-a aplicat părții vătămate lovituri cu o buturugă (f.d. 35-39, Vol. II), circumstanțe care au fost confirmate și prin alte probe.

Subsidiar, Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, când acestea demonstrează cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care instanțele și-au motivat hotărârile luate, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*cauza Garcia Ruis contra Spanie, Helle contra Finlandei*).

Referitor la alegația recurenților precum că instanța de apel neîntemeiat a dispus încasarea de la inculpatul Verstiuc Eduard a cheltuielilor suportate în legătură cu efectuarea expertizei în sumei de 7680 lei, Colegiul penal remarcă că, la 28 iunie 2017 la cererea avocatului Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard, de către instanța de apel a fost dispusă efectuarea expertizei medico–legală în comisie, fiind întocmit în acest sens raportul de expertiză medico -legală nr. 220 din 23 august 2017.

Prin urmare, Colegiul penal constată că în conformitate cu prevederile alin. (3) a art. 75 din Legea nr. 68 din 14.04.2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, care stipulează expres că: „ *În cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova* ”.

În această ordine de idei, se reține că potrivit prevederilor art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală, - „ *Părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept, prin intermediul organului de urmărire penală, al procurorului sau al instanței de judecată, să înainteze instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară o cerere privind efectuarea expertizei judiciare pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor*”.

Având în vedere faptul că anume la cererea avocatului Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard a fost dispusă efectuarea raportului de expertiză din 23 august 2017, Colegiul penal conchide că motivele invocate de instanța de apel prin care s-a dispus încasarea cheltuielilor pentru efectuarea expertizei de la inculpatul Verstiuc Eduard sunt întemeiate și legale bazându-se pe prevederile art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală, prin urmare încasarea acestor cheltuieli nu poate fi pusă în sarcina altor persoane sau în sarcina statului.

Colegiul penal remarcă că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursurile ordinare declarate de avocatul Doroftei Roman în numele

inculpatului Verstiuc Eduard urmează a fi declarate ca inadmisibile fiind vădit neîntemeiat.

Sumând cele expuse, Colegiul penal, conchide că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Colegiul penal consideră relevant de a specifica că, argumentele invocate de recurenți în cererile sale de recurs, au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece după conținutul lor sunt similare celor consemnate în cererea de apel, respectiv asupra acestora instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat și în decizia instanței de apel (f.d. 137-144, Vol. III), motivare pe care instanța de recurs o consideră legală și argumentată, însușind argumentele ei, reiterarea cărora nu mai este necesară.

7.2 Cu referire la recursul ordinar declarat de către inculpatul Stanțieru Veaceslav:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute de art. 429 și 430 Cod de procedură penală.

În acest sens, Colegiul penal subliniază că un apel declarat peste termen nu poate fi considerat un apel nedeclarat, astfel încât părții care n-a utilizat apelul în termenul prevăzut de art. 402 Cod de procedură penală, nu i se poate îngădi dreptul de a declara recurs împotriva deciziei instanței de apel cu privire la soluția de respingere a apelului ca fiind declarat peste termen. Dacă însă, critică decizia, indicând alte temeuri, recursul este inadmisibil din motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut.

Astfel, Colegiul penal notează că, conform deciziei instanței de apel, apelul declarat de inculpatul Stanțieru Veaceslav a fost respins ca fiind depus peste termen (f.d. 144, Vol. III) fiind menținută sentința fără modificări, iar din textul recursului declarat de către inculpat rezultă că, acesta nu își manifestă dezacordul cu decizia curții de apel în privința respingerii apelului ca fiind depus peste termen, exprimându-și dezacordul doar în partea ce ține de stabilirea vinovăției sale la săvârșirea infracțiunii imputate.

Subsidiar la cele menționate, Colegiul penal reține că instanța de apel, corect a motivat soluția de respingere a apelului declarat ca fiind depus peste termen, ținând cont în deplină măsură de prevederile art. 402-404 Cod de procedură penală, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, luând în considerare și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeuri de casare a hotărârii atacate nu s-au identificat.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că recursul declarat de inculpatul Stanțieru Veaceslav nu îndeplinește cerințele de conținut, or acesta nu critică soluția instanței de

apel în privința respingerii apelului ca fiind declarat peste termen, dar critica vinovăția acestuia de săvârșirea infracțiunii.

8. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurenți ce ar fi afectat hotărârile judecătorești atacate sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanțele de judecată, este legală și întemeiată, iar recursurile ordinare declarate de către avocatul Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard, precum și a inculpatului Verstiuc Eduard sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate, iar recursul declarat de către Stanțieru Veaceslav este inadmisibil deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 decembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe **Verstiuc Eduard XXX și Stanțieru Veaceslav XXX** de către:

- avocatul Doroftei Roman în numele inculpatului Verstiuc Eduard și de către inculpatului Verstiuc Eduard, ca fiind vădit neîntemeiate.

- inculpatul Stanțieru Veaceslav, deoarece recursul nu îndeplinește cerințele de conținut prevăzute de art. 430 Cod de procedură penală.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **14 iunie 2018**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin